

Ось це дерево.
Розлога крона.
Кора гладенька, тепла.
Я посадив його
В день народження моєї матері.
Це було давно:
Мама тоді,
Молода і здорова,
Була щаслива, сміялася.
А тепер я дивлюся на дерево,
І мені сумно:
Я бачу, як падає листя,
Як біліє в саду батьківська хата, —
Я тільки не бачу матері.
З кожним днем
Мені важче й важче
Згадуються її очі,
Слова, —
Руки.
Я забуваю.
Я вже багато забув.
І ніщо, крім цього дерева,
Не воскресить мені її такою,
Як тоді:
Молодою, щасливою, всміхненою.
Я входжу в його тінь, як в пам'ять.
Дерево хилиться наді мною,
Шепоче, шарудить листям.
Що воно каже?
Чим воно утішає?
Зелене, розлоге дерево...
Я чув його тихий шелест,
Коли стуляв повіки й засинав
У кріслі зорельота
За сотні кілометрів
Од людей, дерев, трав і птахів,
Де зі мною були
Мамине фото,
Державний герб і прапор.
Я вгадую його шепіт
У шумі підмосковного гаю,
Під вікнами моєї квартири
У Зорянім.
Зелене, розлоге дерево...

Як добре,
Що я посадив тебе тоді,
В таку далеку-далеку осінь,
Коли мама була
Молода і здорова,
А з дерев падало
Перше листя.
